

lighedsskat og højstbeskattede og almindelige Vælgere. Man kan altsaa efter min Mening ikke af Lovene og heller ikke af Anmærkningerne drage den Slutning, at Særrepræsentationen for de indlemmede Distrikter skulde være af en midlertidig Karakter. Man kunde vistnok med større Føje gøre gældende, at det Lovforslag, som foreligger for os i Dag, ikke er i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke dette Ting, det andet Ting og Lovgivningsmagten i det hele taget vedtog Lovene i 1900. Det blev under Forhandlingerne den Gang fra forskellige Sider fremhævet, at det dog vistnok var et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om der ved Udvidelser som disse ikke burde tages særligt Hensyn til disse Distrikters Repræsentation eller arbejdes hen til, at ved saadanne store Udvidelser den lokale Selvstyrelse blev opretholdt paa alle de Omraader, hvor det kunde lade sig gøre, medens paa andre Omraader — man nævnedes særlig Kloakvæsen, Vejvæsen, Politivæsen og maaske mere — den centrale Ledelse maatte siges at have betydelige Fordele. Ogsaa af den Grund kunde man den Gang give sin Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, som var udarbejdet væsentlig af Københavns Magistrat, nemlig af afdøde Konferensraad Borup, og hvorefter der gaves de tre store indlemmede Distrikter hver sin særlige Administration for en Række Spørgsmaal, ved hvis Afgørelse maatte siges at kræves som Forudsætning Kendskab til de Forhold, der raadede i de paa-gældende tidligere Kommuner. Det blev ved den Lejlighed ogsaa udtalt, at København neppe vilde blive staaende ved disse Indlemmelser. Spørgsmaalet Frederiksberg havde i en Række Aar været fremme, vi møde stadig med Hensyn til Frederiksberg Lovgivningsarbejder med Undtagelsesbestemmelser, og det er et Spørgsmaal, som i hvert Fald en Gang maa løses, om man skal vedblive midt inde i København at have en saa stor Kommune liggende. Men det samme er Tilfældet med Hellerup, Gentofte og forskellige andre, der ogsaa nævntes ved denne Lejlighed, at man maa komme dertil, at disse store omkring København liggende Distrikter blive indlemmede i den paa samme Maade, som Forslaget foreslog med Hensyn til de Distrikter, vi i Dag have at beskæftige os med. Men, mine Herrer, hvis man en Gang kommer til en Forhandling om saadanne Forhold med Frederiksberg eller med andre Kommuner, vilde det, naar vi opgave Særrepræsentationen for de Distrikter, som vi

allerede have indlemmede, være et Skridt i den modsatte Retning af den, som vi da rimeligvis maa ind paa, og det vilde ikke lette Forhandlingerne, naar Talen er om meget betydelige Interesser og langt større Indbyggerantal end det, her er Tale om. Jeg mener med andre Ord, at, hvis vi vedtage dette Lovforslag, have vi samtidig angivet, at vi ikke blot ikke ville gaa videre paa den Vej, vi betraadte i 1900, men at vi absolut ville holde paa den ensartede Bestyrelse gennem en Borgerrepræsentation her i København. Dette mener jeg, er noget, man bør overveje, forinden man giver sin Stemme til det her foreslaede, nemlig at det indirekte kan faa en saadan Virkning.

Det er meddelt af den ærede Minister i Anmærkningerne til Lovforslaget, at der er indgaaet til Ministeriet en Række Andragender fra Grundejerne i de indlemmede Distrikter med Anmodning om, at man vil bibeholde den nuværende Ordning. Disse Andragender ere ikke af Ministeren meddelt os i Anmærkningerne til Lovforslaget, der iøvrigt indeholder en vidtløftig Korrespondance med Københavns Magistrat. Jeg gør opmærksom derpaa, eftersom det netop var Hensynet til Grundejerne, som var meget fremme i 1900, da vi vedtog den Lov, man nu ønsker at forandre. Uagtet alle den Gang vare enige, Kommunalbestyrelsen i København og Kommunalbestyrelserne i de Sogne, der skulde indlemmes, blev det dog med ret stor Styrke gjort gældende fra flere Sider, at Grundejerne muligvis burde høres, og kun, fordi der var saa stor Enstemmighed, gav man Afkald derpaa, da man kunde forudse, hvorledes Udfaldet vilde blive. Andragenderne om Indlemmelsen forelaa, saa vidt jeg husker, den Gang netop med Tilslutning fra Grundejerne i de indlemmede Distrikter. Nu er Forholdet imidlertid omvendt, og saa forekommer det mig, at der er Grund til, at man bliver bekendt med de Andragender, som i denne Henseende ere fremkomne. Sagen er den, at vi have ikke nogen Lov, der angaar Indlemmelse i København af Landdistrikter, hvorimod vi have en Lov af 1873, som angaar Indlemmelse i Købstæder af Landdistrikter, og i denne Lov er det ganske afgjort lagt i Grundejernens Haand, idet der udkræves et Flertal af Grundejere, før at overhovedet en Indlemmelse kan finde Sted. Derfor forekommer det mig, at der vilde være megen Anledning for dette høje Ting til at tage Hensyn til de Ønsker, der fremkomme fra